

KŐRIZS IMRE

Szerencse

Életem első négylevelű lóheréjét
a gerundiumnál találtam,
egy pontosan százhuszonegy
éves latin nyelvkönyv száztizenharmadik
és száztizennegyedik oldala között.

Nem tudom, hozott-e szerencsét eredeti gazdájának,
aki tanár lehetett – mert a címlap pecsétje szerint
a könyv tiszteletpéldány:
„Tankönyvül való szíves alkalmazás céljából.”

Ha az illető 1903-ban már nyugdíjba készült,
akkor lóhere nélkül is szerencsésnek mondható
generációhoz tartozott, de egy pályakezdőnek később,
a háború utáni spanyolnáthajárvány idején
vagy a forradalmi hercehurcákban
a kis növény mégis jó szolgálatot tehetett.
Arról nem is beszélve, hogy a várost, ahol tanított,
el is csatolhatták, gerundiumostul, lóheréstül,
húsz év múlva meg esetleg vissza –
igaz, ekkor már mindenképp a nyugdíjhoz közeledett.

Úgyhogy a Don-kanyar már az esetleges fiait érintette,
amit közvetett érintettségnek azért így sem neveznék,
a holokauszt meg pláne nem volt nemzedéki szempontból válogató.

Szerencséje volt, vagy igyekezett – tudván: „Fortes Fortuna adiuvat”
– a szűk határok között saját maga alakítani a sorsát?
Kitelepítették-e ötvenegyben, vagy megúsztta,
hogy a Hortobágyon mondogassa a memoritereket?

És akkor ez még csupa általánosság.

Konkréten pedig itt ez a száraz, csukaszürke, könyvszagú lóhere,
és most fogalmam sincs, mit csináljak vele –
keretezzem be, dobjam teátrálisan tűzbe,
vagy felejtsem el, tegyem vissza a helyére,
hátha megint egyszer megtalálja majd valaki?